

Κυριακή, 16 Ιανουαρίου 2011

Αχ! και να 'ξερες!

Χρυσοί Ολυμπιονίκες

Μια αγκαλιά σαν του Ιακώβου, μια στέγη σαν του Καλατράβα

της Λιάνας Αλεξανδρή
Διευθύντριας της Φιλοζωικής

Αχ και να' ξερες τι τραβάμε για να βρούμε έναν άνθρωπο να πει "ναι θέλω να το πάρω"! Του τηλεφωνούμε, τον ξεψαχνίζουμε να δούμε τι πιστεύει για τα ζώα, τι θέλει, τι μπορεί, αν λέει την αλήθεια, αν...αν...

Αφού περάσει ο "προκριματικός" αγώνας επιτυχώς, προχωράμε στον κανονικό. Τον φέρνουμε στο "στίβο" και του δείχνουμε τον "Ολυμπιονίκη". Αυτό το σκυλί θα τιμήσει το σπίτι σου, το φαί που τρώει, την εμπιστοσύνη που του έδειξες! Μετά, αφού του πεις κι άλλα κι ακούσεις να σου λέει πολλά, τον πας στο σημείο, που ο "αθλητής" περιμένει με την ΓΛΩΣΣΑ ΕΞΩ και την ΟΥΡΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΚΕΛΙΑ, να δει θα τον δεχτεί αυτός που κοιτάει η θα σηκωθεί και θα φύγει για άλλα καλύτερα, πιο φουντωτά, πιο αλλιώς τέλος πάντων.

Άμα δεις και ο καλός αυτός άνθρωπος ανοίξει την πόρτα της "αναμονής", του πει το πρώτο "καλώς τον μου!", σκας το πρώτο χαμόγελο νίκης. Λες πλησιάζω στο τέλος του δρόμου, νικάω όπου νάναι! Κι εγώ κι ο αθλητής μου. Ο μεγάλος αυτός δρομέας έχει κάνει μαραθώνιους, που δεν φαντάζεσαι! Πεινασμένος, διψασμένος και μόνος.

Άντε να τρέχουν και κάτι ίδιοι μ' αυτόν, όσο καιρό ψάχνει έναν "αθλητικό χώρο", ένα σπίτι καλών δρομέων, μ' έναν "προπονητή", που τον καθένα, που παίρνει κοντά του, τον αγαπά και τον σέβεται. Γιατί κάθε τέτοιος αθλητής πρέπει να έχει και τον "Ιακώβου" του!

Όσο τον μελετάει ο υποψήφιος, τόσο φωνάζω από μέσα μου σ' αυτόν, που περιμένει μέσα απ' τα κάγκελα, "ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΠΑΡΑ ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ!", "ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙΣ!"

Μ' ακούει, και γίνεται ο καλύτερος "Πύρρος" της γης! Ορμάει από κάτω απ' τη μπάρα πάνω στην αγκαλιά του "Ιακώβου" του και τον φιλάει με πάθος. Ο άλλος λυγίζει μπροστά σε τέτοιο βάρος αγάπης. "Θα σε πάρω σπίτι να με βοηθήσεις να σηκώσω τα βάρη της οικογένειας. Αγάπα τον έναν, αγάπα τον άλλον κουράστηκα μόνος μου. Έλα να τους αγαπήσουμε μαζί."

Ο "μικρός" παίρνει τη μπάρα-κόκκαλο στο στόμα, κάνει μια μικρή επίδειξη και τον ακολουθεί. Ορμάει με φόρα στο αυτοκίνητο και κουρνιάζει ήσυχα μήπως κι ο Χρηστάρας Ιακώβου αλλάξει γνώμη.

-"Να προσέχεις στο γήπεδο!", του λέω. "Όχι μαγκιές και ξεμεσιαστείς! Να τους αγαπάς, αλλά με μέτρο". "Εντάξει", μου γνώφει βιαστικά και μυρίζει τα καθίσματα.

Γυρίζει ο "προπονητής" και κρατάει αντίγραφο της σύμβασης για καλούς και ευαίσθητους προπονητές προς καλούς και ευαίσθητους Ολυμπιονίκες.

Χαμογελάω, τον αποχαιρετώ ζεστά και του εύχομαι "Να μείνει κάτω απ' τη στέγη του για πάντα!"

Τον ξεπροβοδίζω, και παίρνω απ' το χέρι τον επόμενο να δει τον άλλο κακομοίρη, που περιμένει αδιαμαρτύρητα. Τον οδηγώ στο χώρο της γνώσης. Πρέπει να μάθει κι αυτός τι γίνεται με τους παραπεταμένους δρομείς των δρόμων. Μέχρι να διαβώ την πόρτα, ακούω από μακριά το γλυκό γαύγισμα χαράς κι αποχαιρετισμού. Σε λίγες μέρες, θα πάω να τον επισκεφθώ στις νέες του "εγκαταστάσεις" αγάπης.

Μακάρι να' μουν ο "Καλατράβα"! Να κάνω μια μεγάλη στέγη να τα χωρέσει ΟΛΑ! Προς το παρόν, αυτή εδώ που έχει κάνει η Φιλοζωϊκή, μπορεί να μην είναι απολύτως "καλατραβική", είναι πάντως μία στέγη αξιοπρεπώς σπαρτιάτικη. Όπως και οι αδέσποτοι θαμώνες που περιμένουν με μάτια γεμάτα αγωνία ν' ANEBOYN ΣΤΟ ΒΑΘΡΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΟΥΣ, για την αγάπη που θα πάρουν και θα

δώσουν κάτω από μία στέγη, που δεν τους πειράζει αν είναι μεγάλη η μικρή...

filozoiki.gr

Αναρτήθηκε από Dogworld Blogspot